

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Substantia, & Proprietatibus naturalibus Angelorum

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1652

Cap. 24. Resoluitur quæstio circa loquutionem Angeli, & quomodo Angelus possit mentiri, & alloqui vnum aut plures pro suo arbitrio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38892

CAPVT XXIV.

Resoluitur quæstio circa loquutionem Angeli, & quomodo Angelus possit mentiri, & alloqui unum aut plures pro suo arbitrio.

80 **E**X dictis asserendum est dari in Angelo cognitiones essentialiter directas ad alium, ab eo tantum naturaliter cognoscibiles ad quem diriguntur. Probatur primò, eo genere probationis, quod est familiare Aristoteli; nimirum quia in hoc puncto videntur conuenire plures ex allatis sententijs, si rectè expli-

I 3 cen.

centur, vt patebit cōsideranti,
tum sententiam ponentium
loquutionem Angeli fieri per
signa spiritualia, quę signa hoc
modo explicata non patiuntur
vllam difficultatem; tum sen-
tentiam dicentium fieri lo-
quutionem per voluntariam
reflexionem Angeli supra suos
actus, quę sententia potest in-
telligi de eo peculiari genere
reflexionis, quod nos ponimus;
tum demum id habet locum
in aperta sententia. S. Thomę
supracitati. Secundò. Probatur
ex causa finali; quia ex vna
parte debet seruari naturale
secretum in actibus Angelorū;
ex alia debent esse liberè ma-
nifestabiles hi actus, tum ad
amicitiam tū ad societatem;
quod commodè præstitum est
red.

reddendo tantum eos cognoscibiles in aliqua imagine voluntariè exhibita à cognoscente; quæ proindè imago non est mirum, si ab ijs solum ad quos dirigitur, sit naturaliter cognoscibilis; nō verò ab alijs, ad quos non dirigitur. In nobis hoc nō potuit accidere, quoad externam manifestationem, quia obiectum sensibile cum non spectet vnicè ad naturam rationalem capacem societatis, & amicitiae, æquè se habet respectu cuiuslibet sentientis; cum verò hoc non accidat in obiecto intelligibili, potuit dari obiectum vni intelligibile, & non alteri, quippè ad vnum directum non ad alterū. Quidni enim, sicut cogitatio, quae me ipsum alloquor, non habet

aliquem effectum sensibilem,
extra, vt pateat alteri; e diuerso
eum habet cogitatio que ordi-
natur ad alium alloquendum,
sic & respectu Angelorum sic
diuersa natura cogitationum;
ita vt alia exigant produci spe-
ciem sui in alio Angelo; alia
non. Certè in hoc modo di-
cendi omnia saluantur, quæ in
alijs sunt difficilia; puta quod
vnus Angelus alloquatur vnũ,
non alloquendo omnes: allo-
quatur paucos, aut multos pro
diuersitate ordinationis ad vnũ,
aut paucos, aut multos.
Item saluatur quomodo dari
possit mendacium in Angelis
per ordinationem conceptus
difformis iudicio quod habet,
& consequenter quomodo po-
tentior non possit cogere debi-
liorem.

liorem ad arcana sua illi pro-
denda. Item quomodo possit
vnus Angelus alium alloqui,
desiderando ne credat, si ni-
mirum ordinet ad eum appre-
hensionem, desiderans, vt eli-
ciat iudicium tali appren-
sioni difforme. Item quomo-
do distinguantur in Angelo
varie species loquutionis opta-
tiue scilicet & enunciatiuę. Sic
enim distinguuntur; optatiua
est conceptus ordinatus ad al-
lium, practicus, directus intrin-
secè ad obtinendam aliquam
operationē ab eo, quē alloqui-
mur. Enunciatiua est concep-
tus ordinatus ad alium intrin-
secè speculatiuus.

81. Obijcies primo, supra
negauimus Angelis primas ap-
prehensiones. Ergo malè hic

I 5 eas

eas admittimus. Respondeo nos negasse apprehensiones ordinatas ad iudicium apprehendentis; quia sic purè apprehendere esset imperfectio Angeli; non verò ordinatas ad iudicium eliciendum ab alio; quia circa illud nil aliud possunt Angeli, quam producere in se imaginem talis obiecti, quæ sit talis apprehensio in ipsis Angelis propagatiua eorum notitiæ ad mentem alterius.

82. Obijcies secundò. Ex his sequeretur dari etiam in Deo primam apprehensionē, quod est falsum per nos. Respondeo, quod cum Deus sit essentialiter verax, eius loquutio est iudiciū affirmans quod res ita sit; seu hæc loquutio sit

iu.

iudicium peculiare directum
ad nos, seu supra verbum in-
ternum addat solam volitionē
ipsum manifestandi exterius,
quod est probabilius; quia per
verbum internū obiecta sunt
perfectè in Deo. Vndè noua
ordinatio superueniens non
potest esse exercitium cognitio-
nis, sed libertatis.

83. Ex dictis collige posse
in omnibus creaturis dari lo-
quutionem erga Deum, non
tamen voces significatiuas in
ordine ad ipsum Deum: Et in
hoc sensu verificari, quod di-
ximus circa hoc in libello *de*
Fide. Patet secundum; quia
signum est medium ad hoc, vt
alter inferat rem: At Deus om-
nia immediatè scit. Ergo respe-
ctu Dei non datur medium.

ad inferendum, adeòque nec
 signum. Probatur primum,
 quia possumus erga Deum
 exercere modum illum appre-
 hendendi; non quidem ad
 hoc, vt Deo pateant res ap-
 prehensæ, sed vt cognoscat
 ipsam apprehensionem, &
 loquutionem nostram, quæ
 est actus obsequij erga Deum,
 & aliquis cultus diuinæ
 perfectionis; hoc au-

tem sufficit ad
 essentiam

loquu-

tio-

nis.

CA:

A

li
 p
 a
 &
 i
 q
 A
 P
 F